

ring gedreven zal hebben tot maatregelen, die het ontluiken der welvaart aan de haven stremden.

Met kennis van zaken beschrijft ons in 1667 Van Bleyswijck, de auteur van de verdienstelijke »Beschryvinge der stad Delft», de politiek van de stad ten opzichte der haven, aldus (1): »Een fout, die ons tot bijzonder nadeel verstrekt heeft, is hierin gelegen dat men onzen medeburgers op de Haven nooit genoegzame liberteit heeft gelieven te geven, maar altijd meer dan ons zelf onder subjectie heeft willen houden, veel min aldaar iets willen toestaan wat men hier niet toestond, uit vrees dat onze burgers en ingezetenen, die de meeste reeding ter zee deden, derwaarts trokken tot ons nadeel, en Delfshaven, vermits haar geschikte gelegenheid aan de Maas, mettertijd grooter werd dan haar moeder en boven deze ging uitsteken. Uit dat inzicht, heeft men altijd gepraktiseerd om de koopmanschap hier te houden en het overloopen naar de Haven, zoo veel doenlijk was, te beletten. Niemand vermocht daar te timmeren zonder speciaal consent van onze Magistraat of huizen te bouwen anders dan hun Achtbaarheden goeddocht: er werd een zekere maat vastgesteld waarboven men zijn timmerage niet mocht optrekken, en soortgelijke servituten meer. Later bij het toenemen van den handel in de naburige steden en bij het vervallen onzer brouwerijen, wilde men niet veroorloven dat velerlei trafieken, aan den zeehandel depeerende, en die tot dien tijd toe hier in de stad waren gepleegd geworden, op de Haven mochten worden geëxerceerd, alhoewel de reeders die zulks alleenlijk tot meerder gemak van hun navigatie zeer instantelijk verzochten, aanboden toch hier metter woon te blijven; maar men verstond dat alle nering en handteering, die tot nog toe

---

(1) Beschryvinge der stad Delft, 1667, bl. 741.